

Príjemnú samotu vie pokaziť len príjemná spoločnosť

HROMŽIL

MARTIN HATALA

s Diso
riatelia

HROMŽIL

MARTIN HATALA

s/Diso
riatelia

Hromžil
Martin Hatala

© Martin Hatala, 2025
© Spisopriatelia, 2025
Cover © Michal Novák 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-69250-03-1

*Venované mojej najvernejšej fanúšičke,
podporovateľke a manželke Andrejke.*

*Ďakujem za pomoc a usmernenie všetkým, ktorí boli
ochotní. Spisopriateľom a redaktorku Evke Piarovej
za spätnú väzbu, ochotu a kreatívne nápady
pri príprave vydania. Archeológovi Danovi Anto-
nimu za pomoc s históriou a reáliami. A králikom!
Zabudol som na králiky – Betóna a Tundru, ktoré
síce nevedia čítať, ale aj tak tvoria fantastické príbehy.*

PROLÓG

Keď ľudia uctievali prírodu, bolo to, akoby mušky uctievali čelné sklo auta na diaľnici. Mohli sa k prírode modliť, čo im pľúca stačili, ale príroda sa skrátka len rútila vpred. Vlastným tempom míňala ľudí, zvieratá aj mušky bez rozdielu. Prinajlepšom na jedného z nich ukázala prstom evolúcie a pridala pár gramov mozgu či ubrala srst. Alebo zväčšila objem pľúc, čo daný jedinec vnímal ako znamenie, že sa má modliť o čosi dlhšie.

Niežeby v tom príroda videla nejaký rozdiel.

Nemala obľúbencov. Ani keď pohanskí kňazi urobili všetko správne – vyriekli správne zaklínadlá, hodili do ohňa správne bylinky a nakreslili správne znaky, príroda neodpovedala. Obloha sa nezatiahla, hory sa nezrútili a pápežské vojská dorazili až do lužných lesov Moravy. Vtedy museli pohanskí kňazi miesto modlenia utekať.

Majestátny idol Perúna z dubového dreva, obitý zlatom a striebrom, správne vyrezaný a vysvätený podľa najprísnejších pravidiel diktovaných prírodou a jej bohmi, ich tiež nezachránil. Naopak, iba ich pri úteku spomaľoval, a tak im neostalo nič iné, než ho odovzdať prírode, nech si ho postráži sama. Ukryli ho hlboko v lužných lesoch, pod koreňmi mocného duba aj napriek tomu, že strom nemal žiaden

spirituálny charakter. Pretože kňazi verili. Verili, že príroda sa postará, pretože v to verili odjakživa. A pretože pápežské vojská sa približovali.

Lenže príroda sa rútila vpred po diaľnici času a ani len nezmenila pruh.

Strom rástol ďalej, idolu sa zmocnil nekonečný mlynček geológie, potom vlhkosť, oxidácia, a hoci ho kňazi vystužili tým najrýdzejším zlatom a najrýdzejšou vierou, príroda neverila na „čistotu“. Našla si mikroskopické nečistoty v kove a zmocnila sa ich – pracovala pomaly, neúnavne. Po vyše tisícke rokov zdeformovaná hruda dreva, zlata a striebra, ukrytá hlboko v lesnej pôde, praskla vo dvoje.

A príroda sa rútila ďalej. Ani len nezapla stierače.

1. KAPITOLA

Artur Bek nebol ani zďaleka taký sklamaný z toho, že pri stole nemal spoločnosť, ako z toho, že pri ňom nemal zásuvku. Introverti, ktorí sa nevedia zapojiť do spoločenského života, by mali mať v piatok večer aspoň možnosť zapojiť si laptop, hovoril si. Jeho nálada sa dala zhrnúť tromi slovami: Tri percentá batérie.

Keď sa nad tým Artur spätne zamyslel, existovalo viacero riešení jeho problémov. Existovali ich tony. Vlastne by celá nasledujúca noc dopadla oveľa lepšie, keby si v tej kaviarni plnej ľudí strhol šaty a začal spievať *Diridondu*. Lenže Artur ostal sedieť.

Ak by sa v tej malej kaviarni na rohu zrazu zjavila Arturova verzia zo soboty rána, v prvom rade by sobotnému Arturovi niekto zrejme zavolať sanitku. Potom by tento sobotný Artur – dobitý, doráňaný, v roztrhanej košeli a na smrť unavený – podišiel k piatkovému Arturovi, vypil by jeho vodu a povedal by čosi ako: „Keď ťa dnes niekto zavola na pivo, zdvorilo odmietni.“

Lenže miesto Artura z budúcnosti sa vo dverách objavil neznámy muž. Kývol hlavou inému zákazníkovi na pozdrav a prisadol si k nemu. K Arturovmu obľúbenému stolu. K jeho stolu so zásuvkou. Miestnosťou sa niesla optimistická

melódia Johnnnyho Nasha, aby Arturovi pripomenula, že všetko sa dá zvládnuť.

Dve percentá batérie.

Artur z mužov nedokázal spustiť zrak. Ľudstvu trvalo tisíce rokov, kým prišlo na to, že nejaká elektrina vôbec existuje. A prišli na to vďaka magnetom a bleskom. Zabralo ďalších niekoľko storočí a obhorených obočí, kým rozsvietili prvú ulicu. Elektrina bola vyhlásená za najväčší a najdôležitejší vynález histórie. A táto dvojica sa začala rozprávať, akoby vedľa nich zásuvka ani nebola. Nenabíjali si ani len mobil.

Artur sa zamyslel. Svoju myseľ považoval za neochvejne objektívnu, keď prišlo na riešenie nezmyselných situácií. Po dôkladnej analýze a zvážení dostupných faktov mu zostávalo iba jediné riešenie – otrávene pokrútiť hlavou a zamrmlať si.

A tak otrávene pokrútil hlavou a zamrmlal. Okrem toho si párkrát potáhal za golier košele, aby schladil teplý vzduch pod látkou.

Dnešok nie je vhodný na socializáciu, zhodnotil Artur. Teplota sa držala nad tridsiatkou. Keď človek vyšiel von, bolo to, akoby sa zamotal do neviditeľného mokrého igelitu, ktorý zo seba nevedel strhnúť.

Navyše akákoľvek spoločnosť pre Artura znamenala iba ďalšie výhrevné teleso, čo dokáže rozprávať. Ísť v takýto deň medzi ľudí bolo podľa Artura rovnaké, ako skočiť rybičku do odpadkového koša. Dá si kávu. Osamote. A pôjde domov.

V takomto počasí by zbytočne liezol do hlučného, ulepeného baru v centre. Veď tá baba zo zoznamky aj tak nepriđe. Nebola by prvá. Čakal by tam na ňu polhodinu, prepočený, otrávený a stokrát by skontroloval, či je na správnom mieste a či je tam v správny čas.

Jedno percento batérie.

„To, čo vždy?“ opýtala sa čašníčka, keď sa pri ňom mihla. Bola to rečnícka otázka. Poletovala medzi stolmi s neúnav-

ným a najúprimnejším hraným úsmevom, aký Artur kedy videl. Keď sa na vás usmiala, na moment ste mali pocit, že ste zlý človek len preto, že sa necítite tak dobre, ako sa ona tvári.

Drobná kaviareň na rohu patrila k Arturovým najobľúbenejším miestam na Zemi aj kvôli jej nákazlivému úsmevu. Okrem toho to bolo tiché miesto s dobrou kávou, moderným interiérom a ešte modernejšími cenami. Sem nikto nepríde na sedem borovičiek a „potom uvidíme“. Hlavne preto, že keď vám začne personál vysvetľovať, čím všetkým je táto konkrétna craft borovička výnimočná, rýchlo pochopíte, že chcete len kávu. Ristretto. A „potom uvidíte“ radšej niekde inde.

Arturov otrávený pohľad dopadol späť na monitor pred ním. Ako mnohí dobre zarábajúci moderní muži pred tridsiatkou, aj Artur trpel viacerými zlovykmi. Sledoval mená v kalendári, jedol pizzu s ananásom a hlavne kontroloval pracovný email aj mimo pracovného času.

Zazrel neprečítanú správu od šéfa s predmetom „urgent“. Skôr ako na ňu stihol presunúť kurzor, displej zhasol. Laptop stíchol.

Jeho majiteľ len zazeral na vlastný odraz v zhasnutej obrazovke. Nevýrazná sánka, ktorú sa Artur posledné roky snažil vyvážiť výraznými ramenami a chrbtom, čo si domov nosil z fitka. Oči neurčitej hnedej farby, o ktorej žiadna žena nikdy nesnívala – aspoň podľa Artura. Díval sa na seba, akoby sa videl po prvý raz. Čo iné mal robiť? Ísť tých dvoch prosíkať, aby si s ním vymenili stôl? Alebo čašníčku? Zrušiť objednávku, ktorá je už zrejme aj hotová? Všetky možnosti viedli cez sociálne tnie trápna, a tak ostal radšej ticho sedieť a tváril sa nenápadne. Počká si, až sa *jeho* stôl uvoľní. To bolo správne riešenie – nič neriešiť.

Ak by vtedy dorazil sobotný Artur, pravdepodobne by piatkového Artura za toto riešenie fyzicky napadol a kaviareň

by sa stala svedkom veľmi zmätočnej bitky dvoch identických ľudí. Artur by s prehľadom vyhral.

Miesto toho sa však opäť objavila čašníčka a pred piatkového Artura položila tácku s karamelovým latté. „Nech sa páči.“

„Ďakujem.“

„To bude všetko?“

„Áno, ďakujem.“

Artura poznala dobre. Nie ako Artura, samozrejme, ale ako čašníčka zákazníka. Poznala ho ako „po práci, karamelové latté, voda a laptop“. Neskôr pridala ešte „nikdy nepovie viac ako dve slová“. Už dávnejšie sa rozhodla, že z neho dostane dlhšiu odpoveď. Musí. Stavila na to popoludňajšiu zmenu.

Usmiala sa tým najprívetivejším úsmevom, na aký sa môže žena, čo strávila väčšinu sparného dňa v dlhých čiernych legínach. „Máme výbornú domácu karamelovú zmrzlinu. Neprosíte si?“

„Neprosím, ďakujem.“

Prižmúрила na neho oči. „Určite?“

„Nie, ďakujem,“ pokrútil hlavou.

Pohľad jej dopadol na vypnutý monitor laptopu a na nabíjačku vyloženú na stole. Potom na Artura zazerajúceho na stôl, pri ktorom obvykle sedáva. Zamyslela sa. Nikto jej nemohol vytýkať, že nie je bystrá. Jej otec vždy hovorieval: „Vrtuľu nemá len v zadku, ale aj v hlave. Raz z nej bude doktorka alebo právnička, alebo také niečo.“

Keď sa rozhodla ísť študovať filozofiu do väčšieho mesta, zmenil to na „*Mohla* z nej byť doktorka alebo právnička, alebo také niečo“.

Usmiala sa a vykročila naprieč kaviarňou. Mala „po práci, karamelové latté, voda a laptop“ rada. Nenechá ho predsa s vybitým počítačom. Okrem toho vedela, že sa mu páči – obzeral si ju v odrazoch v okne, vždy keď zasvietili svetlá v kaviarni a veľké sklenené tabule sa zmenili na zrkadlá.

A vždy jej sa nenápadne pozeral na zadok. Vykročila smerom k baru.

Kým sa vzdalovala, Artur sa jej nenápadne pozrel na zadok. Zrazu zamierila k dvojici mužov pri jeho obľúbenom stole.

A potom nastala katastrofa. Zdvihla prst a ukázala priamo na Artura. Otočila sa naspäť k dvojici.

„Jasné,“ vyhlásil jeden z mužov a zobral svoj pohár. Druhou rukou naznačil Arturovi, aby si vymenili stoly. „Ja som si už myslel, že ako sa ti páčim, keď na mňa furt kukáš,“ nadhodil.

Ak ste introvert, váš život je naplnený pestrofarebnou škálou trápnosti, vždy keď vykročíte z domu. Od jemných odtieňov až po pitoreskné veľdiela sociálnej disharmónie. Už len obyčajné „Ježiš, to si ty, Artur?“ od povedomej, ale nie známej tváre, bolo väčšinou nad jeho sily. Žil v presvedčení, že ľudia by sa mali pred nejakým „Ježiš, to si ty?“ riadne legitimovať a vysvetliť dôvod svojho dopytovania sa.

Lenže to, čo sa okolo neho teraz odohrávalo, nebol iba odtieň trápnosti. Bol to priam nový umelecký smer. Nielenže si čašníčka všimla, že sedí pri vypnutom počítači, upozornila na to ďalších ľudí. Určite povedala niečo ako: „Hen, trtko sedí za vypnutým počítačom, nemá gule, aby sa vás opýtal, či ho nepustíte k tomuto stolu.“ Akoby mal päť rokov.

Teraz ho sledovali tri páry očí a čakali, až vstane, zoberie si veci, prejde k druhému stolu a povie... čo? Ďakujem, teta?

Artur si až bolestivo jasne uvedomoval, že sa červená. Vstal. Zobral si svoje veci.

„Prepáčte...“ hlesol a rozbehol sa k východu.

Ten prudký, nervózny pohyb preťal atmosféru kaviarne hlasnejšie ako výkrik a všetci náhle zmeraveli. Čašníčka zmrzla uprostred pohybu. Jediné Johnny Nash sa z rádia naďalej modlil za modrú oblohu a dúhu.

„Ponáhľam sa,“ vypustil Artur ponad plece, keď vybiehal dverami.

Niekoľkí ľudia pri stoloch si vymenili zmätené pohľady.
„Yes!“ Čašníčkine ruky triumfálne vystrelili nad hlavu.
„Pali,“ povedala, kým si rozväzovala zásteru, „idem domov!
To boli tri slová.“

Pali si pri pulte iba rezignovane povzdychol. „Bež. Stávka je stávka.“

2. KAPITOLA

Návštevníci nevelkých potravín v centre sa o takomto čase – po práci a pred piatkovým večerom – dali rozdeliť na tri skupiny. Tí, ktorí vedeli, čo kúpiť, a brázdili sterilné, neónom ožiarené uličky s košíkom v ruke. Tí spontánnejší, čo prišli kúpiť *niečo*, pretože sa im zdalo, že by mali, a domnievali sa, že košík nepotrebujú, no napokon im z plne naloženého náručia vypadol kompót alebo jogurt, a tak jeden z pokladníkov len otrávene zamrmľal: „Teraz ideš ty, ja som to pratal minule.“

Posledná skupina vtedy len zdvihla hlavu a hneď sa vrátila k zamyslenému postávaniu v uličke s alkoholom.

Nikdy ste tam nenašli nikoho s nákupným zoznamom. Okrem Artura. Niežeby ho potreboval. Bol to skrátka zvyk. Skontrolovať chladničku pred odchodom do práce považoval za efektívnejšie, než pozeráť dve minúty na horčicu v obchode a premýšľať, či ju doma videl alebo nie.

Kým stál pri pokladni, ešte raz skontroloval svoj zoznam – *pivo 6x*. Nákup položil na pás. „Kartou.“

Keď vyšiel naspäť na dusnú ulicu, bolo desať minút pred šiestou. Zamieril domov k svojmu pohodlnému, chladnému bytu. A k sprche. Rozhodol sa, že prvú plechovku otvorí už v nej. Prečo nie? Býval sám. Môže si v sprche otvoriť aj zmrz-

linovú tortu a natrieť sa ňou. V byte nie je nik, kto by mu to mohol vytknúť, vyhovárať alebo sa dožadovať, aby mu z nej niečo nechal.

Pri tejto myšlienke opäť vytiahol mobil z vrecka. O desať minút by sa mal stretnúť s babou zo zoznamky. A o dva desať minút by mal byť tým zúfalcom, čo bude najbližších desať minút sedieť sám pri bare a obzerať sa za dverami, či jeho spoločnosť náhodou iba nemešká. Nie, jedna farbistá skúsenosť z kaviarne mu na dnešok stačila.

Zrazu ustrnul.

Arturovi sa do cesty postavila komplikovaná logistická úloha, s akou introverti zápasia často. Ísť niekam nebolo nikdy iba o najkratšej trase. Artur chcel, nie, *potreboval* oblúkom obísť bar, kde mal mať rande naslepo, lenže to by ho zaviedlo nebezpečne blízko ku kaviarni, kde by po jeho trápnej chvíľke so stolom a zásuvkou museli stratiť pamäť, aby sa tam ešte niekedy mohol ukázať. Okrem toho sa netúžil prechádzať ulicami, kde je priveľa ľudí. A vzhľadom na to, že horúčava neustupovala, dĺžka trasy tiež hrala dôležitú rolu.

Artur si vizualizoval mapu centra. Ak by sa pri ňom vtedy objavil sobotný Artur, iba by mu ticho a opatrne nasadil slúchadlá a pustil hudbu čo najhlasnejšie. Piatkový Artur by si to pri svojom sústredení zrejme ani nevšimol. Započúval by sa do playlistu a po pár sekundách by odišiel.

Slúchadlá však ostali visieť na Arturovom krku, a tak sa mu do uší dostal cudzí hlas. Pretal vravu ulice a prenikol až do Arturovho vedomia tým zvláštnym spôsobom, pri ktorom človek jednoducho vie, že slová sú určené jemu, ešte skôr ako ich rozlúšti.

Artur sa otočil za hlasom. „Čože?“

„Nejaké drobné?“

Ako väčšina ľudí, ktorí sa len inštinktívne obzrú za zvukom, aj Artur vynechal dôležitý smer. Dole. „Čo?“

Muž na zemi prevrátil oči. „Ono je to žobranie oveľa väčšia zábava, keď sa ma ľudia snažia *aktívne ignorovať*, než keď si ani nevšimnú, že existujem,“ odvetil zvonivým hrubým hlasom muž, čo sedel na rozpálenom chodníku. Na prvý pohľad spĺňal všetky kritériá človeka z ulice – neupravená brada, obnosené oblečenie, zničené topánky –, no Artur sa aj tak nedokázal ubrániť pocitu, že tento muž nežobre *naozaj*. Že je to iba niečo ako jeho koníček. Ako keď si jeho kolega zaobstaral bonsaj. Nezaújímali ho rastliny, len sa stavil, že ho udrží nažive, hoci je to strom, čo podľa všetkého jednoducho túži zomrieť.¹

„Nemám pri sebe hotovosť,“ odvetil Artur a chystal sa pokračovať v ceste domov. Potom však neznámy zdvihol pohľad a Artura si premerali žiarivé modré oči. Nebolo v nich nič nesmelé ani zlomené, ako to videl v pohľadoch toľkých ľudí bez domova. Práve naopak.

Žiarilo z nich toľko hrdosti, až Artur nadobudol pocit, že to on by mal poprosiť o drobné. Pohľad mu dopadol na plechovky, čo zvieral v ruke. Vlastne, napadlo mu, prečo nie? Za hotovosť by si žobrák aj tak kúpil alkohol. Týmto by len vynechali zbytočný medzikrok.

Efektivita. Aj tak by som už po treťom pive zazeral na Bývalej číslo v mobile, uzavrel Artur.

Pred neznámym sa zaleskla zarosená plechovka piva. Zakrátko sa k nej pridala pokrčená proteínová tyčinka, ktorú Artur vylovil z brašne. Med a orechy. Vždy mal so sebou aspoň jednu. Rovnako ako hrebeň, zubnú kefku, zubnú niť, sprej do nosa a tabletky proti bolesti hlavy. Skrátka, nech sa jeho hlava pokazila akýmkoľvek spôsobom, bol pripravený.

Modrooký si od neho vzal pivo a proteínovú tyčinku takmer religiózne. Akoby miesto nich držal v ruke svätý grál.

1 Pozn. aut.: Nie som si istý počtami, no povedzme, že keby všetky moje bonsaje naraz vstali z mŕtvych, mal by som seriózny problém.

Artur len dúfal, že mu nestečie koža z tváre, akoby to bol ten svätý grál z Indyho filmu. To by ozaj nebol dobrý začiatok piatkovej noci.

„Ehm... ďakujem?“ kývol Artur bezducho. A vzápätí si vnútorne vynadal za to, že on ďakuje žobrákovi.

„Počkaj,“ zastavil ho modrooký a veľavýznamne si odkašľal. „Tento rok ťa ešte vidím, dúfam, že budúci rok ťa už neuvidím,“ vyhlásil obradným tónom.

„Čo? Prečo? Čo bude budúci rok?“

„To sa tak hovorí.“ Muž vyskočil na nohy, stále zvierajúc svoju almužnu. „Akože o rok toho bude toľko, že ťa cez tú hrbu jedla ani neuvidím.“

„Aha,“ prikývol Artur. „A kto presne to tak hovorí?“

„No...“ Neznámy sa poškrabal v brade. „Už nejaký čas nikto, ale bola to celkom pekná tradícia. Pred zhruba... deväťsto rokmi.“

Artur iba prikývol a vykročil ďalej. Celé sa to až nebezpečne zvrhávalo na rozhovor. Ten typ rozhovoru, ktorý je lepšie čo najskôr ukončiť. Ideálne skôr, než sa vôbec začne.

„Vieš, v tej dobe,“ pokračoval muž, ktorý vykročil za Arturom, „sa v týchto dňoch, na dožinky, obetovalo bohom jedlo – medový koláč a pivo.“ Zatriasol proteínovou tyčinkou. „Med... vtedy to bolo hotové zlato. Aj keď po správnosti by som mal dostať býka a med by ocenil niekto, kto sa venuje úrode. Nemáš pri sebe náhodou býka?“

Artur zrýchlil.

Márne. Modrooký iba natiahol krok. Keď sa nad tým Artur zamyslel, celý žobrákov zjav bol vlastne iba akási sociálna ilúzia, ktorú si sám dotvoril, pretože zbadal niekoho sedieť na ulici a žobrať. V skutočnosti modrookého oblečenie nebolo vyslovene *zničené*, iba staré, nepáchol, nehrbil sa. Práve naopak, bol to impozantný chlap, takmer o hlavu vyšší než Artur a dobre stavaný.

„Bol okolo toho celý rituál – ohne, spev, nahé tancujúce ženy a tak.“ Muž sklamané pokrútil hlavou. „To boli časy.“

Artur vedel, že to oľutuje, ale... „Nahé ženy?“

„No...“ mykol plecami modrooký. „Vtedajší kňazi boli spočiatku pri vymýšľaní ceremoniálov trochu úzkoprsí. Ale keď udrieš bleskom v pravý čas na pravé miesto, nakoniec ich nasmeruješ, kam chceš.“

Artur zastavil a pozrel sa mužovi do očí. Lesklo sa v nich zasnené spomínanie.

„Pozerat' sa každý rok na ten istý koláč bola celkom nuda,“ dodal modrooký, akoby sa chcel obhájiť.

„Takže ste... udreli bleskom?“

„Áno.“

„Pred deväťsto rokmi...“

„No, možno trochu skôr.“ Modrooký len mávol rukou. „Storočie hore-dole. Keď prišli katolíci, celé to išlo dolu vodou. A pokojne mi tykaj.“

Muž nevyzeral na viac ako... ako... Artur pri pohľade na šedivú bradu, dlhú hustú hrivu a oči s tou zvláštnou iskrou nedokázal ani len odhadnúť cudzincov vek. No rozhodne nevyzeral, že vyrastal v dobách, keď bola nová cool vec *písmo*.

Pohľadom skĺzol k ruke nastavenej na potrasenie.

„Perún,“ predstavil sa muž.

Nič neuzavrie týždeň tak, ako rozhovor so schizofrenickým bezdomovcom, pomyslel si Artur. Rozhodol sa, že prvé pivo otvorí, len čo za sebou doma zabuchne dvere.

„Perún?“ zopakoval opatrne.

„Nepočul si o mne?“

„Samozrejme, že počul,“ povedal Artur a stále uvažoval, či má mužovi potriať ruku. „V škole. Okrem toho čítavam Mignolu.“

„Och, na mňa je Mignola príliš fatalistický,“ zaškľabil sa muž... Perún. Stále čakal s vystretou rukou, až ju Artur po-

trasie. Bola prekvapivo čistá, vyhodnotil Artur po nenápadnom preskúmaní. Ale aj tak... zdvihol pohľad ku koncu ulice. Za štvrt hodiny bude doma. Vykročil.

Ak bude bezdomovca ignorovať, povedal si, omrzí ho to a nájde si novú obeť.

Modrooký vykročil za Arturom a pokračoval vo výklade: „Každopádne... Moderní ľudia majú o pohanských ceremonióch úplne skreslenú predstavu. Predstavujú si Eggersovu *Čarodejnicu* a podobne, ale ono to bolo oveľa harmonickejšie a zábavnejšie. A čo sa týka žien... sedemdesiate roky urobili ženám a ich starostlivosti o telesné ochlpenie zlé meno.“

Artur pridol do kroku, až cítil, ako mu po chrbte stekajú kvapky potu. Jeho prenasledovateľ sa však ani len nezadýchal. Práve naopak. Artur vedľa seba začul ostré zašumenie čerstvo otvorenej plechovky piva.

„Ženy si v tej dobe potrpeli na svoj zovňajšok viac, ako si ľudia myslia,“ oznámil modrooký a schutil sa napil. „Skutočne. Dokonca sa pred rituálmi holili. Keď si vezmeš, že mali len nite, kamene a cukor, bolo to ešte obdivuhodnejšie ako tá ich choreografia.“

Artur by najradšej ušiel, no odrazu uviazol v myšlienkach nad tým, ako sa dá spomínanými predmetmi z tela odstrániť čo i len jediný chlpek bez nejakej tej zlomeniny. Ani si neuvedomil, že zvolnil krok.

„Mám takú filozofiu,“ ozval sa opäť modrooký po chvíli ticha. „Hovorím jej teória močiaceho psa. Určite tá bude zaujímavá.“

Artur zbadal ulicu, na ktorej býva. Pobehol. Nebol to skutočný pokus o útek, skôr len také neverbálne „ďakujem, idem“. Niečo, čo človek urobí na priechode, keď sa cíti previnilo, že auto muselo zabrzdiť, aby ho nechalo prejsť na druhú stranu.

Lenže Arturov spoločník bol po pár krokoch znova vedľa neho. Artur opäť spomalil. Tentoraz však pridol rezig-

nované rozhodenie rukami. A k tomu povzdych a pokrútenie hlavy.

„Nevzdychaj, je to dôležité,“ pokračoval muž. „Zamysli sa nad tým. Močiaci pes, močiaci pes, močiaci pes.“ Ďalší dúšok piva.

Už iba pár minút, povedal si Artur. Už je takmer doma. Za zavretými dverami v klimatizovanom byte plnom *jeho* vecí. Vo *svojom* priestore. A strávi tak najbližšie dva dni – ako absolútny pán svojho času. Bez povinnosti prispôbiť sa názorom, sociálnym normám a komukoľvek alebo čomukoľvek inému ako sebe a vlastným rozmarom.

Modrooký spustil prednáškovým tónom: „Mám totiž pocit, že ty si typ človeka, ktorý by na seba nechal močiť psa namiesto toho, aby sa otočil a povedal jeho pánovi, že si ťa jeho miláčik pomýlil so stromom. Ani sa tomu psovi nečudujem. Ešte aj ten strom by toho povedal viac ako ty. Ty by si sa iba bezmocne prizeral, ako pes dvíha zadnú labu.“

Artur vo vrecku nahmatal kľúče. Musel však uznať, že v spomenutej situácii by zrejme naozaj iba ostal stáť a tváril sa, že si nevšíma, ako sa mu na členku rozširuje čerstvá škvrna. Pripadlo mu efektívnejšie vyhnúť sa zbytočným problémom. Mokré, páchnuce topánky sa dajú umyť, on sa osprchuje a hotovo. Na druhej strane môže stáť nejaký psychopat, ktorý na vás začne vrieskať, pretože je presvedčený, že jeho miláčik je nevinný. To len tak ľahko neosprchujete.

„Samozrejme,“ pokračoval modrooký, akoby mu čítal myšlienky. „Z času na čas sa stane, že sa voči tomu ohraďíš a ten človek zreve na teba miesto na psa. Možno jeden z desiatich. Takže si na seba nechal močiť deväť psov celkom zbytočne.“

Za ďalším rohom sa objavil Arturov dom – nízka bytovka s modernou nadstavbou. Tehlové múry, kvalitné okná, regulovateľná teplota vzduchu a dokonalá izolácia.

Muž ho odrazu chytil za rameno. „Problém je, že keď sa na teba vymočí jeden pes, po chvíli to zacíti ďalší a vymočí sa tiež.“ V modrých očiach mu zaiskrilo. Artur sa mu pokúsil vytrhnúť, no muž bol prekvapivo silný. „A ďalší a ďalší a tak ďalej, až – a teraz dobre počúvaj,“ muž dôleži-to zdvihol prst, „nakoniec zistíš, že na teba celý život niekto ští. A tak len utekáš domov, do samoty, kde nie sú žiadne psy.“

Artur sa pokúsil pohnúť, no modrookého nechty sa mu ešte aj cez košeľu zabávali do kože.

„Ja na teba štím práve teraz,“ vyhlásil modrooký a prevrátil do seba plechovku. Potom si ju zamyslene prezrel. „To je Z-ková?“

Konečne Artura pustil. Artur, samozrejme, vedel, že ide o metaforické močenie, aj tak si však skontroloval členky. Pozrel na vchod do svojej bytovky.

„Štím na teba a ty ma ignoruješ miesto toho, aby si sa otočil a povedal mi, nech idem otravovať niekoho iného. Zo strachu, že... čo? Že na teba nakričím? To je predsa najmenej. Prinajhoršom sa ti pokúsím jednu zavesiť. Naozaj sa tak bojíš nejakého náhodného somráka z ulice, ozbrojeného prázdnu plechovkou a proteínovou tyčinkou? Desať metrov od svojho domu? Nepozerať tak na mňa. Aj slepý by si všimol, ako ten barák posledného pol kilometra hypnotizuješ. Som Perún, nie jasnovidec.“

Stáli pred Arturovým vchodom. Stačilo sa otočiť, prebehnúť pár metrov a... zase bude pol dňa analyzovať, prečo sa cíti ako... nuž, ako oštatý psom, uzavrel Artur. Možno by mal skutočne urobiť presný opak toho, čo robieva zvyčajne. Nakričať na toho muža alebo mu rovno jednu vraziť. Alebo ho zavolať na pivo, keď už pre nič iné, tak aspoň preto, aby sa dozvedel, ako sa dá oholiť kameňom. Miesto toho však Artur iba potriasol hlavou.